

ПАТРИК НЕС

**СПАСЕНИЕТО НА
ХЕНИНГТЪН**

ПАТРИК НЕС

**СПАСЕНИЕТО НА
ХЕНИНГТЪН**

Артлайн Студиос Пъблишинг
София, 2018

PATRICK NESS
THE CRASH OF HENNINGTON

copyright © 2003 Patrick Ness

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СПАСЕНИЕТО НА ХЕНИНГТЪН
Артлайн Студиос Пъблишинг 2018

Всички права запазени.

Автор: Патрик Нес

Превод: © 2018 Златка Миронова

Редактор: Мартина Попова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Артлайн Студиос Пъблишинг

Издател: Артлайн Студиос Пъблишинг

България, София 1612

ж.к. Лагера, ул. „Плиска“ №54

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-120-0

*Душите също различни са по вид: което приляга на една, не
приляга на друга.*

Джордж Елиът, „Мидълмарч“

На Марк Ноуъл

*И в памет на моята изумително страхотна леля
Ингеборг Утхайм
1915-1999*

Съдържание:

Пролог. Вход. 11

ЧАСТ I. ДОБРЕ ДОШЛИ В ХЕНИНГЪН

1. Хотел „Солари“	15
2. Съюз на голотата	21
3. Грохотът на хълма	27
4. Лутър се измъчва	29
5. Магърти	33
6. Екипът на Кмета и неговото недоволство	37
7. Баща и дъщеря	40
8. Математика	43
9. Гостоприемство	47
10. Грохотът на моста	49
11. Ортопедии	52
12. Топящият се храм	58
13. Магърти се хранят	62
14. Питър в действие	65
15. Едно предложение	69
16. Защо отношението на Арчи Баниън към жените е такова, каквото е	73
17. Приказка за Руфъс и Ронда	78
18. Да се поомешаме	85
19. Зовът на дълга	93
20. В часовете преди утрото	96
21. Грохотът преди зората	99

ЧАСТ II. КРАЙ НЕ СЪЩЕСТВУВА, ИМА Я САМО ПРОМЯНАТА

22. Портокаловият звяр 103

23. Утеха за неутешимите	106
24. Подпечатване на сделката	113
25. Магърти в града	119
26. Какво искаш?	123
27. Ножът има две остриета	128
28. Дигиталис	134
29. Грохотът край езерото	137
30. Истината винаги излиза наяве	140
31. Един основен въпрос	145
32. Началото на сделката	150
33. Несантиментално пътешествие	153
34. Едно навременно предупреждение?	159
35. Историята на Кора, Джон и Албърт, такава, каквато я разказа Джон на Юджиън	164
36. Макс и Талън обсъждат последиците от бремето на социалния натиск, а освен това купуват и кученце	171
37. Какво се случи между Лутър и Арчи	175
38. Магърти се движи	182
39. Вбесяващите аспекти на пророчеството	186

Част III. *ВСЯКА ЗАПОВЕД Е ПРЕДПОСЛЕДНА*

40. Обмисляне на вариантите	191
41. Самотният ловец	197
42. Убежище за изтощените	201
43. Макс води същия разговор	205
44. Грохотът и болното създаване	208
45. Среца на старите колеги	212
46. И той <i>какво?</i>	217
47. Глава, в която много събития се потвърждават	222
48. Проповедта на Джарвис за Клането на Брандън бийч	228
49. Проява на неочакван инат	235
50. Несигурно щастлива пустота	241
51. А след секса – семеен съвет	246
52. Жертва	251
53. Скъсване	255
54. Макс, Талън и емуто	262

55. Понякога е просто скръб	266
56. Ами Юджийн?	269
57. Трескав сън	275
58. Едно много примамливо предложение	280

Част IV. ЦЕННИ СТОКИ

59. Фостър Даунс	285
60. В служба на хората	289
61. Засада	292
62. Магърти в Чистулицето	298
63. Причините да правим едно или друго	302
64. Отгих	307
65. Умолявам те!	310
66. Вкусът на младите мъже	315
67. Вкусът на (по-)възрастните мъже (и жени)	320
68. Блудният	326
69. Ако щеш	330
70. Какавида, тръпнеща в очакване да се преобрази	336
71. Краят на рая	341
72. Двете остриета на възможността	347
73. Още малко усилие и победата е наша	352
74. „Баниън Ентърпрайзис“	357
75. Чуйте ме	362
76. Един край и едно начало	370

ЧАСТ V. КАМПАНИИ НА НАДЕЖДАТА

77. Пещерата с мебелите	377
78. Писмо до редактора	382
79. Неизбежното разочарование, което ни носят обичните ни хора	387
80. Накъде вървят нещата	391
81. Миризмата на кръв	395
82. Трудната част	398
83. Подновяване на връзката	403
84. Триумф на волята	408
85. До дъното на нещата	413
86. Дебатът	418

87. Стара любов	426
88. Неподвижното пътуване	431
89. Разколтът настъпва точно по план	435
90. Да счупим някоя и друга глава	440
91. Заплаха невидима, но напълно реална	444
92. Кой преvari, той завари	448
93. Онова, за което копнеем	451
94. Изстинало блого	457
95. Безпрецедентни мерки	461
96. Живата река	464

ЧАСТ VI. ИЗБОРНИЯТ ДЕН

97. Един се издига, друг се срива	471
98. Лица в далечината	476
99. Замах, париране, финт и туш	479
100. Послание към светлия вятър	485
101. В последните спокойни часове	488
102. Пътуването на вярата	492
103. Гледката отвисоко	496
104. Война значи. Така да бъде.	499
105. Едно добро	503
106. Трима	508
107. Баща и син	512
108. На моята любов ръката, дъхът на моята любов	516
109. Пред кметството	519
110. „Албърт и Кора“	523
111. Бойното поле	527
112. Вестителят	530
113. Кой си ти?	534
114. Бърлога	539
115. На онези, които тръгват на път с вяра	547
116. Пепелища, пепелища	551
117. Изход	556
Благодарности	559

Пролог. Вхoг.

Още преди слънцето да се е показало над хоризонта, тя усети уханието на зората. Ниска мъглица се стелеше над пасбището и поленваше по налягалите наоколо тела на спящите. Дъхът заизлиза от грамадия ѝ нос на все по-едри облачета: ясното съзнание изместваше съня и полєка я изпљваше цялата. Тя повдигна глава и обгърна с поглед зелената на покрилата ниския хълм либада.

Беше се събудила първа: нещо обичайно и задължително. Такъв беше редът на нещата и тя го спазваше.

Обърна глава към слънцето, издигнало се вече над хълма. Потокът ранна светлина огря утринната мъглица и спящите членове на стадото заприличаха на сиви, скалисти острови сред млечно море. Зората докосна устните ѝ, тя пое дълбоко въздух, изопна гръб назад, повдигна ловко тежестта си и се изправи на крака.

Време беше да посрещне новия ден.

ЧАСТ I

*ДОБРЕ ДОШЛИ В
ХЕНИНГТЪН*

1. Хотел „Солари“

Фоайето на хотел „Солари“ беше решено изцяло в мрамор, дори слънчевата светлина в него изглеждаше мраморна. Всеки гост – например онзи там с неподходящите грехи и сладостно-замечтаната усмивка – изправил се на входа на втория най-луксозен и скъп хотел в Хенингтън, можеше подробно да огледа блестящия, но и несъмнено безвкусен черен мрамор, прошарен с бели жилки, който покриваше плътно ширналия се под на просторното помещение; дори внимателният поглед обаче трудно щеше да открие и най-тъничък процеп между мраморните плочи – явно в „Солари“ голямата инвестиция беше вложена в качеството на материала, без да се търси кой знае какъв естетически ефект. Предвиг факта, че отвън хотелът беше лъскав и ръбест, приличен на педантично нагънат лист метално фолио, навярно гостът би останал изненадан – макар че в конкретния случай едва ли – от зловещата и тиха атмосфера на интериора във фоайето с неговите бездънни, черни дълбини, изпъстрени с бели петънца и ивички. „Солари“ беше сякаш къс от мрака на вселената, опакован в лъскава подаръчна хартия.

Пристъпил веднъж в мраморния ромб на фоайето, гостът на хотела се изправяше пред мраморни кашпи, мраморни каси на вратите, мраморен алпинеум с водоскок, поставен елегантно и с вкус точно под мраморна статуя (на каменогелец, обработващ мрамор), мраморен подиум за пиколото (в момента празен), мраморни указателни табели и най-сетне пред гигантското, изсечено от един-единствен мраморен къс бюро на рецепцията, гванайсет метра дълго и с формата на кашалот, явно изскочил самоубийствено на брега със сърце, ранено от

незнайна за човека болка, връхлетяла го нейде в безкрайното, дълбоко море. Ако гостът посмееше да пристъпи още по-навътре – а нашият гост направи тъкмо това – и надникнеше зад чудовищното бюро, пред очите му щеше да застане живо същество, първото досега във фоайето на хотел „Солари“, без да се брои скулптурното изображение на кита: това същество беше човек на име Юджийн Маркъм, рецепционист в хотела.

Именно навъсенят и мрачен Юджийн поставя същинското начало на тази история.

Юджийн седеше на болезнено неудобния въртящ се стол зад бюрото-кит и мислеше за самоубийство. Не го обмисляше сериозно, просто размишляваше мрачно върху въпроса за начина, по който правят това мнозина бледи двайсетинагодишни с разбити сърца. Приятелката му го беше напуснала заради друг мъж, при това не-Тух, а в живота това се случваше толкова често, че се беше превърнало във вечната блудкава тема на най-блудкавите поп-песни. В този ред на мисли, „Панихида за Бети“ – групата, в която Юджийн свиреше на бас китара – напоследък не раждаше никакви поп-песни или поне никакви *хубави* поп-песни (пък били те и блудкави), а и младият рецепционист лека-полека беше почнал да се убеждава, че никой на тоя свят не проявява кой знае какво желание да си легне с бас китарист. Освен това целите му слабини бяха пламнали от розов, лющещ се лишей, който се очертаваше да остане единственият дълготраен спомен от вече приключилата последна връзка. А, да, да не забравяме, че току-що го бяха и понижли от сервитьор в рум-сървиса в рецепционист. Така че човек все пак можеше да прости на Юджийн известната липса на вежливост към лъскавокосия непознат – същият онзи гост, който така подробно беше оглеждал „Солари“ по пътя си към рецепцията – изправил се пред бюрото, за да се регистрира в хотела. Той (Юджийн) беше твърде зает да мисли дали вените се прерязват перпендикулярно или успоредно на дланта и дали – предвид факта, че дланта има малко или много четвъртита форма – това изобщо е правилният начин да се зададе този въпрос.

– Имате ли свободни стаи?

Юджийн задърпа една стърчаща кожичка на палеца си. Ивичката се обели чак до първата става на пръста. Бликна кръв и заболя адски, но и да обелиш такава дълга кожичка си беше в някакъв потресаващо-ужасен смисъл впечатляващо постижение. Без да го съзнава, Юджийн леко се усмихна.

– А защо ви се е приискало да сторите нещо подобно?

Юджийн рязко се откъсна от унеса си и за първи път изобщо забеляза мъжа пред бюрото.

– С какво мога да ви бъда полезен?

– Съвсем спокойно и аз бих могъл да те попитам същото, добри ми приятелю.

Мъжът беше облечен изцяло в черно – нещо невероятно, предвид факта, че в Хенингтън беше разгарът на лятото: време, в което Ветровете на Хилке духаха от Кафявата пустиня, ограбваха и последната влага от града и го превръщаха в място на напукани устни, кръвоузливи от носа и ексцентрични нрави, място, в което температурата рядко падаше под четирийсет градуса през деня, въпреки усилията на тихия, хладен океан, който изглеждаше точно толкова сплашен от страшната жегга, колкото и онези нещастни жители на Хенингтън, които не разполагаха с климатици – а, да, това беше поредната точка от списъка с проблеми на Юджийн. На вид мъжът в черно или наближаваше петдесетте, или току-що ги беше прехвърлил, но при всички положения от него буквално лъхаше здраве. Кожата му беше бронзова, почти с Тихия нюанс на Юджийновата, но мъжът не беше Тих. Почти катранената му коса беше подстригана късо и спретнато, прошарена – Юджийн с удивление се хвана да мисли така – с омайно красиви, сребърни нишки. Очите на мъжа бяха светлозелени, почти пастелни, и контрастираха, не, направо подчертаваха дългото му черно палто, черната риза, черните панталони, черния колан и черните му ботуши. С една дума, нелепо за този сезон облекло. Но това не беше всичко. У мъжа имаше – коя ли е точната дума? – някаква специална *черта*, едно топло спокойствие, една подкупваща усмивка, поглед, който излъчваше едновременно търпение и покана. Може

би беше някаква харизма. Може би непознатият беше просто един изключително красив мъж. Каквото и да беше специалното у него обаче, то произведе следния резултат: Юджийн обичаше да чука момичета (много обичаше); независимо от това, сега изведнъж си даде сметка, че е получил ерекция, която се притискаше в стегнатата на слабините му униформа и от нея розовият лишей го засърбя още по-силно.

– Дайте да почнем отначало. Бих желал стая.

Магията се разсея. Конфузната твърдост в панталона на Юджийн се отпусна. Във въздуха обаче остана да витае нещо и умът на момчето, макар неопитен и тромав, се заигра с това нещо, обвило непознатия като плащ. Ако не беше самотната алена пъпка между веждите на мъжа, Юджийн лесно щеше да реши, че пред очите му се е изправило видение. Или някакъв бог.

– Колко дълъг ще бъде престоят ви?

– Не съм сигурен. Идвам направо от влака. Седмица. Месец. Не съм сигурен. Как се казвате?

– Юджийн.

– Тибалт Нот.

И Тибалт Нот протегна ръка. Юджийн, изненадан за пореден път, я стисна.

– Необичайно име.

– Нелепо име, гадено ми от нелепи, макар и изпълнени с обич родители. Викайте ми Джон.

– Значи желаете да наемете стая без краен срок на престоя?

– Отлично сте схванали намерението ми.

Джон/Тибалт се усмихна.

– Разбирате ли, дошъл съм да навестя стар приятел. Не знам кога ще си замина.

– Няма проблем да ви регистрирам, без да посочвам крайна дата. Не сме толкова пълни.

– Заради проклетата жега.

По лицето на мъжа нямаше и капка пот, макар че цвваше от нажежената пещ вън. Юджийн взе личната и кредитната му карта и въведе данните в компютъра.

– Добре ще бъде да се преоблечете, господине. Жегата няма да се вдигне скоро.

– Моля ти се, наричай ме Джон, а и съм наясно с времето. Аз съм от Хенингтън. Помня много горещи лета.

– Сериозно?

Какво му беше чудното на това, че мъжът е от Хенингтън? Така или иначе, Юджийн се изненада искрено.

– Не съм се прибирал от доста време. Това са ми грехите за пътуване. Нося си и подходящо облекло, господин Юджийн, вярвай ми.

Мъжът взе картата-ключ от ръката на момчето.

– Стая 402.

– Благодаря ти, Юджийн.

– Потърсете ме, ако имате нужда от още нещо. Името ми е Юджийн.

Джон примигна.

– Благодаря още веднъж. Ще го запомня. Е, Юджийн, надявам се да откриеш онова, което търсиш.

После се наведе да вдигне сака си, в момента във от полезрението на Юджийн, скрит зад гигантския мраморен кашалот. Юджийн се заоглежда за пиколо, но Джон махна с ръка.

– Предпочитам сам да си нося багажа.

После отново се усмихна, все така топло, и на Юджийн внезапно му хрумна нелепата мисъл, че мъжът е облечен като паднал ангел. Джон се обърна и тръгна към асансьорите. Беше по-нисък, отколкото се беше сторил на Юджийн отначало, но се движеше с такава самоувереност и елегантна грация, че сякаш не стъпваше по земята. Прег асансьорите се обърна отново към момчето:

– Грохотът още ли кръстосват града?

– Разбира се. Все същите са си.

– А! Ще се радвам да ги видя отново.

Асансьорът пристигна. Джон изчезна в кабината. Юджийн обърна очи отново към екрана на компютъра. Домашният адрес на Джон Тибалт Нот беше на Петдесетте бряга, което пък означаваше, че мъжът е пропътувал пет хиляди и шестстотин километра през най-широката

част на Кафявата, при това с *влак* и облечен в черни грехи. Юджийн вписа в регистрацията му напомнителна бележка към персонала от нощната смяна да идат да проверят дали Джон няма нужда от още някакви разхлаждащи удобства. После помисли минутка, изтри бележката и реши сам да иде да пита Джон това в края на смяната си.

Горкият Юджийн. Така и не разбра откъде му е дошло.